πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια της: Εἶδε τὸν πατέρα της δεμένο σ' ἕνα δέντρο, ὅπου τὸν ἔδερνε ἡ βροχή, μπροστὰ σ' ἕνα ἄλλο ὅμιλο ἀνθρώπων, ποὺ τὸν σημάδευαν μὲ τὰ ὅπλα τους.

Ἡ ὀπτασία αὐτὴ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι καὶ ἡ προληπτικὴ Ἰσπανὶς τὴν ἐθεώρησε ὡς μιὰ θεϊκὴ προειδοποίησι. Ὕψωσε ἀμέσως τὰ χέρια της καὶ μέσα στὴ γενικὴ σιωπὴ εἶπε:

— Νὰ λύσετε τὰ δεσμὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀφήσετε ἐλεύθερο νὰ φύγη!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ βαθυτάτη κατάπληξις ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν δημμάων. Ἔπειτα ψίθυροι διαμαρτυρίας ἀκούστηκαν.

— Τί κάνετε, σενιορίτα; φώναξε ὁ Ζοζέ.

— Σώζω τὸν πατέρα μου.... ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια της καὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πάρκου. Ἀμέσως ὅλοι ὥρμησαν ἔξω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο καὶ εἶδαν τότε ἕνα πλῆθος ἐνόπλων νὰ ξεπροβάλη ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ σπρώχνοντας μπροστά τους ἕναν ἄνθρωπο ἁλυσσόδετο.

— Οἱ πειραταί! καθήκαμε! φώναξαν οἱ Ἱσπανοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν πρὸς ὅλες τὶς μεριές.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καί, ὁρμῶντας πρὸς τὸν ἁλυσσόδετο ἄνθρωπο, φώναξε ὁλολύζοντας:

— Πατέρα μου!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως μιὰ φωνὴ δυνατὴ ἀκούστηκε, δεσπόζοντας στὴν ὀχλοβοή:

— Σταθῆτε!... Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε ἱερό!... Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;...

Οἱ πειραταί, ξαφνιασμένοι, κύτταξαν αὐτὸν ποὺ τοὺς μιλοῦσε καὶ ἀμέσως ἔβγαλαν μιὰ τρομερὴ κραυγὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου:

— Ὁ Μισέλ!... Ὁ ἀρχηγός μας!...

— Ναί, ἐξακολούθησε ὁ κουρσάρος, εἶμ' ἐγώ. Αὐτὴ ἡ κόρη μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ σεβαστῆτε αὐτὴ καὶ ὅ,τι εἶνε δικό της!

Ἔπειτα, κυττάζοντας τὸν αἰχμάλωτο, εἶπε:

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

— Λῦστε τόν! διέταξε ὁ κουρσάρος.

Οἱ πειραταί, χαρούμενοι ποὺ εἶχαν ξαναβρῆ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν ὁποῖον νόμιζαν νεκρό, ὑπάκουσαν καὶ ἀπεσύρθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο.

— Δεσποινίς, εἶπε τότε ὁ Μισὲλ στὴν Ἰσαβέλλα, τώρα εἴμαστε ἴσα. Χαίρετε!...

Καὶ ἐξαφανίστηκε μὲ τὴ σειρά του μέσα στὰ σκότη.

....

Νὰ τώρα τί εἶχε διαδραματισθῆ προηγουμένως:

Μὲ τὴ συνηθισμένη τους τόλμη, οἱ πειραταί, ἐπωφελούμενοι τοῦ σκότους, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κυριεύσουν τὴν Ἀβάνα. Μὰ ἔξαφνα ἕνα κῦμα ἄρπαξε τὸν ἀρχηγό τους, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του δὲν κατώρθωσαν νὰ σώσουν. Οἱ Γάλλοι ἔκαναν τότε τὴν ἐπιδρομή τους χωρὶς ἀρχηγό, μὰ ἡ φρουρὰ τῆς Ἀβάνας τοὺς ἀπέκρουσε καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναμποῦν στὸ καράβι τους, παίρνοντας μόνο μαζύ τους μερικοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους ἐκρέμασαν. Ὁ πατέρας τῆς Ἰσαβέλλας ἦταν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ συμμεριζόταν τὴν τύχη τους, ἂν αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν ἀρχηγὸ τῶν κουρσάρων δὲν πρότεινε νὰ τὸν κρατήσουν ὡς ὅμηρο. Τότε οἱ πειραταί, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὴν ἀποτυχία τους, ἀποφάσισαν νὰ ἐρημώσουν ὅλη τὴν ἀκτὴ τῆς Κούβας καὶ ἔτσι ἡ τύχη τοὺς ἔφερε στὸ σπίτι τοῦ αἰχμαλώτου των, ὅπου, ὅπως εἴδαμε, καὶ ξαναβρῆκαν τὸν ἀρχηγό τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ παὸ ἀλλόκοτη περιπέτεια, ποὺ συνέβη στὸν περίφημο κουρσάρο Μισέλ. Τὴ θυμόταν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καί, ἀπὸ τότε, φαινόταν γλυκὸς καὶ μεγαλόκαρδος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἔρριχνε στὰ χέρια του.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στὴν τελευταία «Ἔκθεσ. Σκυλλῶν» τοῦ Παρισιοῦ:

— Πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ ὑπέροχο σκυλλὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου;

— Δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Διάβολε! Σὰν ἀκριβὸ εἶνε... Καὶ αὐτὸ ἐκεῖ τὸ λαγωνικό;

— Δεκαπέντε χιλιάδες....

— Τότε θὰ προτιμήσω αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ σκυλλάκι τοῦ σαλονιοῦ. Πόσο ἔχει;

— Εἴκοσι χιλιάδες....

— Τί διάβολο! Ὅσο μικρότερο εἶνε τὸ σκυλλί, τόσο περισσότερα ζητᾶτε;... Καθὼς πᾶτε, ἐὰν δὲν ἀγοράσω... κανένα σκυλλί, θὰ μοῦ ζητήσετε ὁλόκληρη περιουσία!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

(Τῆς MARCELINE VALMORE)

Τοῦ κάκου τώρα ἀτέλειωτα ἐκεῖνον περιμένω,
ἡ μέρες μου ἡ μονότονες διαβαίνουν θλιβερά;
Δὲ θἄβρω τὴν ἀγάτη του, π' ἄπλησταν τὴν προσμένω,
ποὺ τὴ ζωή μου γέμιζε μὲ φῶς καὶ μὲ χαρά;

Γιὰ μένα πλέον τίποτα; Ποῦ εἶνε ὅ,τι ἀγατοῦσα;...
Ὁ κόσμος ἐρημώθηκε, ἡ ὥρα δὲν περνάει,
ποὺ βιαστικὰ ἐδιάβαινε, ὅταν κοντά του τοῦσα.
Γιατί χτυπᾶς, φτωχὴ καρδιά; Ἐκεῖνος σὲ ξεχνάει!...

Ἀφοῦ δὲν εἶνε πειὰ γι' αὐτόν, γιατί ἀγρυπνῶ τὶς νύχτες,
σκορπῶντας στὰ τραγούδια μου τὸ φλογερὸ ἔρωτά μου;
Διαβάζοντας τοὺς στίχους μου, τὸ ξέρω, θὰ γελοῦσες,
γιατὶ νὰ νοιώσης δὲν μπορεῖς τὴν τόση ἀπελπισιά μου.

Τί τ' ὄφελος κι' ἂν ἔνοιωθες; Γιὰ μὲ γιατρειὰ δὲν εἶνε
ἄλλη ἀπ' τὴν ἀγάτη σου, π' ἀλλοῦ ἔχεις δοσμένη.
Τὸν οἶκτο σου δὲν τὸν ζητῶ. Καρδιά, στὸν πόνο μεῖνε!...
Τὸ ξέρεις, κάθε ἐλπίδα πειὰ εἶνε γιὰ σὲ χαμένη.

Παίρνοντας τὴν ἀγάτη του, καρδιά, σ' ἔχει ραγίσει.
Δὲν εἶσαι παρὰ χάλασμα, λούλουδο μαραμένο.
Εὐτυχισμένη μέρα πειὰ γιὰ σὲ δὲ θὰ φωτίση.
Ὅ,τι παίρνει ὁ Ἔρωτας, γιὰ πάντα εἶνε χαμένο!

Καλαμάτα. Μετάφρ. Δος Μ. ΟΙΚ...

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ...

(Τοῦ Ἐλβετοῦ HENRY SPIESS (*)

Μιὰ εἰρηνικὴ καὶ βροχερὴν ἡμέρα θὰ πεθάνω,
μιὰν ἥσυχη καὶ θλιβερὴν ἡμέρα τοῦ Σεπτέμβρη,
μιὰ πληχτικὴ καὶ σιωπηλὴν ἡμέρα θὰ πεθάνω,
στὸ πάτωμα τὸ τέταρτο μιὰ μέρα θὰ πεθάνω,

Ἑφτὰ θὰ πέφτουν στὴ σειρὰ πάνω ἀπ' τὸν Πύργον ὧρες
καὶ τότε ἐγὼ τὴν Κονταμὶν γιὰ πάντα θἄχω ἀφήσει·
ὡστόσο ἀπὸ τὸ Μπούρ-ντὲ-Φοὺρ τ' ἀλάνια θὰ περνοῦνε
δείχνοντας τὰ ποδάρια τους κι' ἀδιάντροπα πηδῶντας.

Πολυάσχολοι καὶ βιαστικοί, μ' ἔγγραφα φορτωμένοι
στῆς συνεδρίας τὴν αἴθουσα θὰ μπαίνουν οἱ γραφιάδες.
—«Τὸ Δικαστήριον ἀργεῖ», θὰ ποῦνε καὶ σὲ λίγο:
—«Πᾶμε ν' ἀκούσουμε λοιπὸν λίγη Νομολογία».

Ὁ Ἀνρὶ Μαρτὲν θὰ τῆ σιγά, σκιμμένος στὰ χαρτιά του:
—«Ξέρεις; Ὁ Σπὶς ἐπέθανε»!... Τὴ θέση του ὁ καθένας
θὰ ξανατάρη ὅπως ἐχτὲς κι' αὔριο. Θὰ ἰδοῦν νὰ μπαίνη,
χωρὶς νὰ βιάζεται, ὁ Ροσσὲλ μὲ κεφαλὴ σκυμμένη.

Τῶν καρεκλῶν ὁ θόρυβος ὅλο θὰ λιγοστεύη.
—«Ἐμπεριογνώμονες, θὰ ποῦν, ὑπάρχουν μέσ' στὴ σάλα;»
Βαρὺς καιρὸς θἆναι. Ἡ βροχὴ κάτω ἀπ' τὸν κρῖον ἀέρα
μαιάνδρους ἀργοὺς στὰ βρώμικα τὰ τζάμα θἄχη κάμει.

Λὲ θἄμαι πειὰ ἄλλο τὴ «Ζουρνάλ» ἐκεῖ νὰ ξεδιπλώνω,
νὰ σταματῶ γυρεύοντας ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο
καὶ κάπου νὰ ρωτῶ ὁ Κουλὲν γιατὶ εἶνε ριζοσπάστης....
Δὲ θὰ μοῦ ξανατῆ ὁ Μορσιέ: —«Ποιητά μου, καλημέρα!»

Θὰ εἰποῦν: «Ὁ Σπὶς ἐπέθανε!... Τὄφαγε τὸ ψωμί του
ποτε του πειὰ δὲ θὰ φανῆ μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι.»
Ἐκεῖνοι ποὺ δὲ μ' ἀγατοῦν θὰ μ' ἔχουν συχωρέση.
Πόση ζωὴ τοῦ ἀτόμεινεν ὁ Ὠμπὲρ θὰ λογαριάζη.

Μονάχα λίγοι στίχοι μου θὰ μείνουν, ταριασμένοι
μὲ τῆς βροχῆς τὴ μουσικὴ μιὰ μέρα φθινοπώρου.
Θὰ εἰποῦν: —«Ὁ Σπὶς ἐπέθανε· σὲ λίγο νὰ ὁ χειμῶνας».
Θὰ εἰποῦν: —«Εἶχε τουλάχιστο τὴ ζωή του ἀσφαλισμένη;»

Κ' ἐγώ, ποὺ συλλογιζομαι τὸ θάνατό μου τόσο,
—στὴ μετεμψύχωσι κανεὶς ἂν πρέπει νὰ πιστεύη—
ὦ ἐσεῖς οἱ φίλοι ποὺ ἔξαφνα θὰ σᾶς στενοχωρέσω,
στῶν δικηγόρων τὴν Ἕδεμ τὴν δίχως δίκες θἄμαι...

Μετάφρ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

(*) Ὁ HENRY SPIESS εἶνε Ἐλβετικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τὰ ποιήματά του τὰ ἔγραψε στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Γεννήθηκε στὴ Γενεύη στὰ 1876 καὶ παρηκολούθησε μαθήματα νομικῆς στὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιο. Μόλις ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου ἐξησκήσε γιὰ λίγον καιρὸ τὸ ἐπάγγελμά του, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ὁφοσιωθῆ στὴ φιλολογία. Ἐδημοσίευσε διὸ ποιητικὲς συλλογές, τὶς «Ρίμες τῶν δικαστηρίων» καὶ τὴ «Σιωπὴ τῶν ὡρῶν». Τὸ ποίημα ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα εἶνε ὁμολογουμένως τὸ καλύτερό του καὶ σχετικὸ μὲ τὴ ζωή του ὡς δικηγόρου.